

EL MELICACO BURLETA (15) UN INVENT QUE ENS HA CANVIAT LA VIDA

Un relat de: [Jacques Fiston](#)

UN INVENT QUE ENS HA CANVIAT LA VIDA

Exceptuant els més jovenets, tots els qui llegiu aquests articles recordareu l'entranyable TBO amb les aventures de la "Familia Ulises", l'"Eustaquio Morcillón", "Josechu, el vasco", i tants altres personatges que es passejaven per aquelles pàgines i ens entretenien les avorrides tardes de diumenge. D'aquella extraordinària revista recordo la secció de "Los grandes inventos del TBO" on el professor Franz de Copenhaguen, dissenyava aparatosos mecanismes per punxar les olives sense necessitat d'embrutar-se els dits o uns monstruosos aparells amb rodes, politges, palanques i plataformes que permetien refredar la sopa sense haver de bufar la cullera. Eren divertits i, sembla ser, que gairebé tots ells eren factibles. No se fins a quin punt, d'haver-se dut a la pràctica aquelles extraordinàries andròmines, ens haguessin canviat la vida.

El què si ens ha canviat la vida, són alguns enginys que es van empescar savis anònims, treballant en coves paleolítiques, tallers atrotinats o despatxos impossibles, fent palès que, malgrat tot, alguns individus de la raça humana són intel·ligents.

D'invents importants n'hi ha un munt, l'automòbil, el telèfon, l'ordinador... Uns són més antics, altres més moderns i tots han influït en el nostre transcurs diari, tan a nivell social com individual. Si hagués de parlar de tots ells no hi hauria prou melicacos en tot el curs, així que em centraré en un de concret, no sé si és el més important, però si que des de que ha aparegut no ens ha deixat: la tele!

Els qui ja teniu una edat i en alguns casos dues, recordareu aquells anys, quan éreu uns jovenets, en què tota la distracció que hi havia a les cases era la ràdio. Aquelles melodies, les cançons, el consultori de l'Elena Francis (que no era una dona sinó un home), el "boletín" de notícies i tants i tants programes que entretenien mentre la mare cosia o planxava i el pare llegia el diari. Penseu el què vulgueu, però quan jo era petit les coses anaven així. No ens despistem, tornem al tema.

Tot d'una, un bon dia, per art de màgia va aparèixer al menjador de casa un extraordinari aparell: el televisor! Marededéu quin enrenou, ja teníem tele, aquell aparell modern que ens permetria veure les coses com si fóssim al cinema. La primera tele que vam tenir a casa era una mena de caixa enorme, de fusta de color vermellós i que estava col·locada damunt d'una taula de fòrmica del mateix color. Vam haver de reestructurar la distribució del menjador per col·locar aquella andròmina. Al damunt, recordo que hi havia un llum d'ambient, de la base del qual sortien unes banyes que feien d'antena, Quina emoció! I a partir d'aquell moment tots amorrats a la pantalla del trasto. Fins i tot miràvem la "carta de ajuste" que, era una mena d'imatge fixa amb quadrets i rodones en diferents tons de gris, que servia per regular la brillantor de la pantalla i el contrast. El color encara trigaria uns anys.

Els serials radiofònics van deixar pas a les novel·les de la tarda i als serials del vespre.

Molts recordareu les esbojarrades aventures del superagent 86, els salts d'en "Flipper" el dofí televisiu, el ranxo "La Ponderosa" de "Bonanza" o les estrebades del submarí de "Viaje al fondo del mar" on els tripulants anaven de corcoll o eren perseguits per un monstre amb forma de planta.

Recordo que de tant en tant, calia reorientar les banyes de l'antena per poder agafar bé les ones d'emissió i que, força sovint, apareixia en pantalla un cartell que deia: "Disculpen esta interrupción, bla, bla, bla. En breves momentos reanudaremos..." "En breves momentos...", ha, ha, ha! s'ha de reconèixer que tenien un sentit de l'humor molt especial. I el dia que s'espallava? Quin drama, aquell dia no podíem veure "Els Chiripitiláuticos" amb el Locomotoro, la Valentina i el Capitán Tan, a l'hora de berenar! L'endemà venia un senyor, obria la tapa del darrere de l'aparell deixant al descobert tota una munió de cables, bombetes, resistències i fusibles que als ulls d'un nen de sis anys semblava una selva electrònica, canviava una làmpada i es produïa el miracle: la tele tornava a funcionar.

Així de mica en mica, aquest invent, que no sé si és del diable o no, es va anar introduint a les nostres vides fins al punt que ens va modificar els costums: en lloc de la tertúlia d'havent dinat, miràvem la novel·la, vam canviar les històries que ens explicava l'avi el dissabte al vespre, per "Gala del sábado noche", a l'escola en lloc de comentar la darrera aventura del "Capitán Trueno" assajàvem amb els companys la pinça vulcana del senyor Spock com a Star trek i cada dilluns anàvem a dormir tard pendants del Kiko Lerdgard i les cuixes de les hostesses del "1, 2, 3... Responda otra vez". D'aquesta manera, lentament i de forma imperceptible però inexorable, la tele es va anar apropiant de la nostra voluntat. Tot això només amb dos canals! Si a vegades ja hi havia alguna discussió per veure els programes del primer canal o del UHF que en dèiem, imagineu-vos ara amb el fotimer de cadenes que hi ha. Per cert sintonitzar l'UHF era tota una prova de paciència, doncs calia anar girant el dial fins aconseguir trobar el senyal, res de pitjar un botonet com ara, calia girar el dial i bellugar les banyes.

Fixeu-vos en la importància que arriba a tenir aquest trasto, que en la majoria de les llars ocupa un espai privilegiat al menjador o a la sala d'estar, per no parlar d'aquelles persones que a més a més, tenien una tele a la cuina i una altra a cada habitació.

Uns anys després, van arribar les teles en color. Algunes feien mal a la vista, doncs ningú sabia com graduar correctament l'espectre cromàtic de l'andròmina. Ara són planes, o gairebé, però continuen en un lloc privilegiat i

rebut l'adoració dels soferts mortals. Quin serà el proper pas?

De totes maneres, us he de dir, que sigui quin sigui l'aparell de tele, tant si és en color o blanc i negre, analògic o digital, extraplà o tridimensional, els programes que fan són els mateixos.

Apa, fins aquí aquest melicaco, que està a punt de començar el "Polònia" i és l'únic programa de la tele que no em perdo, i això que no surten les hostesses del 1, 2, 3.. ensenyant la cuixa!

Joan Carles Franquet (2018)